

American Pravda: Židé a nacisté, Ron Unz

[UR unz.com/runz/american-pravda-jews-and-nazis](http://unz.com/runz/american-pravda-jews-and-nazis)

August 6, 2018

[← American Pravda: The Nature of Anti-Sem...American Pravda: Holocaust Denial →](#)

[BlogviewRon Unz Archive](#)

Americká Pravda: Židé a nacisté • [50m](#)

Skrytá historie 30. a 40. let 20. století

[Ron Unz](#) • 6. srpna 2018

[Sdílejte s Gabem](#)

[Q](#) [RSS](#) [Print](#)

Přehrávač zvuku [↓](#)

[Izraelští vůdci a nacistické Německo](#)

Formát EPub

Asi před 35 lety jsem seděl na své koleji na koleji a pozorně četl *New York Times* jako každé ráno, když jsem si všiml úžasného článku o kontroverzním novém izraelském premiérovi Jicchaku Šamirovi. V těch dávno minulých dnech byla Šedá dáma čistě černobílá tištěná publikace, postrádala velké barevné fotografie rapových hvězd a dlouhé příběhy o dietních technikách, které zaplňují tolik dnešního zpravodajství, a také se zdálo, že mají mnohem tvrdší náskok ve svých zprávách o Blízkém východě. Asi o rok dříve Shamirův předchůdce Menacham Begin dovolil svému ministru obrany Arielu Šaronovi, aby ho přemluvil k invazi do Libanonu a obléhání Bejrútu, a následný masakr palestinských žen a dětí v uprchlických táborech Sabra a Shatila pobouřil svět a rozhněval Ameriku. vláda. To nakonec vedlo k Beginově rezignaci a jeho místo zaujal Shamir, jeho ministr zahraničí. Před překvapivým volebním vítězstvím v roce 1977 strávil Begin desítky let v politické divočině jako nepřijatelný pravičák a Shamir měl ještě extrémnější pozadí, přičemž americká mainstreamová média

volně informovala o jeho dlouhodobé účasti na všech druzích vysoce profilovaných atentátů. a teroristické útoky během čtyřicátých let, což ho vykreslovalo jako skutečně velmi špatného muže.

Vzhledem k Shamirově notoricky známým aktivitám by mě jen málo odhalení šokovalo, ale tohle ano. Zdá se, že během konce třicátých let se Shamir a jeho malá sionistická frakce stali velkými obdivovateli italských fašistů a německých nacistů a po vypuknutí druhé světové války se v letech 1940 a 1941 opakovaně pokoušeli kontaktovat Mussoliniho a německé vedení, v naději, že se přihlásí k mocnostem Osy jako jejich palestinská pobočka a podniknou útoky a špionáž proti místním britským silám, a pak se podílejí na politické kořisti po nevyhnutelném Hitlerově triumfu.

Nyní *Times* jasně viděly Shamira ve velmi negativním světle, ale zdálo se mi krajně nepravděpodobné, že by publikovaly tak pozoruhodný příběh, aniž by si byly absolutně jisti svými fakty. Mimo jiné tam byly dlouhé úryvky z oficiálních dopisů zaslaných Mussolinimu, které zuřivě odsuzovaly „dekadentní“ demokratické systémy Británie a Francie, proti nimž byl, a ujišťující Il Duce, že takové směšné politické představy nebudou mít v *totalitním* židovském klientský stát, který doufali založit pod jeho záštitou v Palestině.

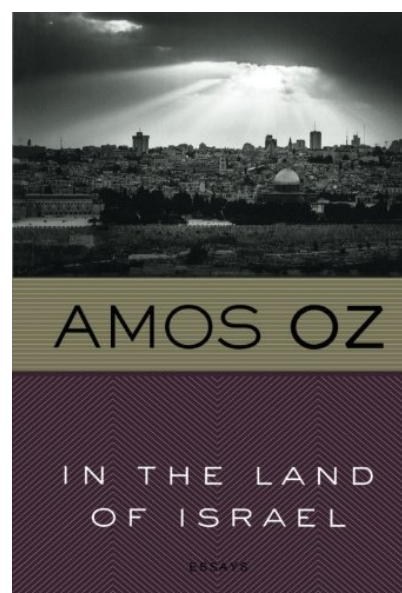
Jak už to tak bývá, Německo i Itálie byly v té době zaměstnány většími geopolitickými problémy a vzhledem k malé velikosti Shamirovy sionistické frakce se zdá, že z těchto snah nikdy nevzešlo mnoho. Ale představa, že úřadující předseda vlády židovského státu strávil svá raná válečná léta jako neopětovaný nacistický spojenec, byla jistě něčím, co člověku utkví v paměti, ne zcela odpovídá tradičnímu vyprávění té doby, které jsem vždy přijímal.

Nejpozoruhodnější je, že odhalení Shamirovy pro-osové minulosti mělo podle všeho jen relativně malý dopad na jeho politické postavení v izraelské společnosti. Domníval bych se, že jakákoli americká politická osobnost, o které se zjistí, že během druhé světové války podporovala vojenské spojení s nacistickým Německem, by jen velmi těžko

přežila výsledný politický skandál, a totéž by jistě platilo pro politiky v Británii, Francii, nebo většina ostatních západních národů. Ale ačkoliv v izraelském tisku jistě panovaly určité rozpaky, zejména poté, co se šokující zpráva dostala do mezinárodních titulků, zjevně většina Izraelců vzala celou záležitost s nadhledem a Shamir zůstal ve funkci ještě další rok, poté sloužil druhé, mnohem delší období. jako předseda vlády v letech 1986-1992. Židé v Izraeli zjevně pohlíželi na nacistické Německo zcela jinak než většina Američanů, natož většina amerických Židů.

Zhruba ve stejné době se mi také dostal do pozornosti druhý zajímavý příklad tohoto zcela odlišného izraelského pohledu na nacisty. V roce 1983 Amos Oz, často popisovaný jako největší izraelský romanopisec, publikoval knihu *In the Land of Israel* se zářivými recenzemi. Tato kniha byla sbírkou dlouhých rozhovorů s různými představiteli izraelské společnosti, jak umírněnými, tak extrémními, a také určitým zpravodajstvím o Palestincích, kteří mezi nimi také žili.

Z těchto ideologických profilů byl jedním z nejkratších, ale nejvíce diskutovaných profilů zvláště tvrdé politické osobnosti, nejmenované, ale téměř všeobecně pokládán za Ariela Sharona, což je závěr jistě podpořený poskytnutými osobními údaji a fyzickým popisem. Téměř na začátku tato postava zmínila, že lidé jeho ideologického typu byli nedávno prominentním liberálním izraelským akademikem odsouzeni jako „judeonacisti“, ale místo aby toto označení odmítl, plně to uvítal. Ve veřejných diskusích se tedy toto téma obecně stalo známým jako „žido-nacistický“.

To, že se takto popsal, bylo stěží přehnané, protože spíše vesele obhajoval vyvraždění milionů izraelských nepřátel a obrovské rozšíření izraelského území dobýváním sousedních zemí a vyháněním jejich obyvatelstva spolu s volným používáním jaderných zbraní. zbraně, pokud oni nebo kdokoli jiný příliš důrazně vzdoroval takovému úsilí. Podle jeho smělého názoru byli Izraelci a Židé obecně příliš měkcí a mírní a potřebovali znovu získat své místo ve světě tím, že se znovu stanou dobyvatelským národem, pravděpodobně nenáviděným, ale rozhodně obávaným. Nedávný velký masakr palestinských žen a dětí v Sabře a Šatíle pro něj neměl žádný význam a nejnešťastnějším aspektem incidentu bylo, že vrahy byli spíše izraelské křesťanští falangističtí spojenci než samotní izraelští vojáci.

Nyní je rétorický exces mezi politiky zcela běžným jevem a rubáš slibované anonymity očividně rozváže mnoho jazyků. Dokáže si ale někdo představit, že by v takových pojmech mluvil americký nebo jiný západní veřejný činitel, natož někdo, kdo se pohybuje ve vyšších politických kruzích? V těchto dnech Donald Trump někdy ve 2 hodiny ráno tweetuje hrubě chybně napsanou urážku a americká média jsou zděšena hrůzou. Ale vzhledem k tomu, že jeho administrativa prosakuje jako síto, kdyby se běžně chlubil svým důvěrníkům, že možná zabije miliony, určitě bychom o tom slyšeli. Ostatně, zdá se, že neexistuje sebemenší důkaz, že by původní němečtí nacisté někdy mluvili takovým způsobem soukromě, natož když si novinář pečlivě dělal poznámky. Ale „judeo-nacisté“ v Izraeli jsou jiný příběh.

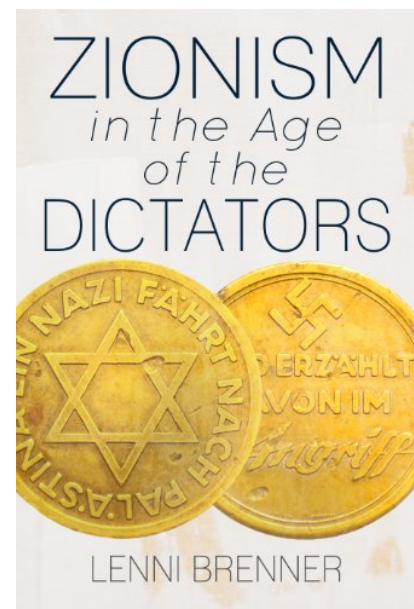
Pokud si vzpomínám, poslední, byť jen nepatrně výraznou postavou amerického veřejného života, která se prohlásila za „nacistu“, byl v 60. letech George Lincoln Rockwell, který byl mnohem více politickým umělcem než skutečným politickým vůdcem. I tak marginalizovaná postava, jako je David Duke, takové obvinění vždy horlivě popírala. Politika v Izraeli se ale zřejmě hraje podle jiných pravidel.

V každém případě se zdá, že Sharonovy údajné výroky měly jen malý negativní dopad na jeho následnou politickou kariéru, a poté, co strávil nějaký čas v politické divočině po katastrofě v Libanonu, nakonec sloužil pět let jako předseda vlády v letech 2001-2006, i když tehdy později byly jeho názory pravidelně odsuzovány jako příliš měkké a kompromisní kvůli neustálému posunu izraelského politického spektra doprava.

Sionismus v době diktátorů

V průběhu let jsem se občas polovičatě pokoušel najít článek *Times* o Shamirovi, který mi dlouho utkvěl v paměti, ale bez úspěchu, buď proto, že byl odstraněn z archivů *Times*, nebo spíše kvůli mým průměrným vyhledávacím schopnostem. se ukázalo jako nedostatečné. Ale jsem si téměř jistý, že tento článek byl vyvolán publikací *Sionismus ve věku diktátorů* z roku 1983 od Lenniho Brennera, antisionisty trockistického přesvědčení a židovského původu. Teprve nedávno jsem objevil tuto knihu, která opravdu vypráví nesmírně zajímavý příběh.

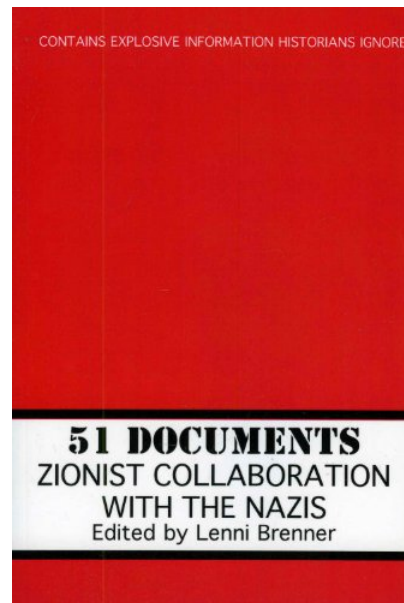

Brenner, narozený v roce 1937, strávil celý svůj život jako nezrekonstruovaný zarytý levičák se svými nadšenými od marxistické revoluce po Black Panthers a je zjevně zajatcem svých názorů a své ideologie. Občas toto pozadí narušuje tok jeho textu a periodické narážky na „proletářskou“, „buržoazii“ a „kapitalistické třídy“ jsou někdy trochu únavné, stejně jako jeho bezmyšlenkovité přijímání všech sdílených názorů společných jeho politickým kruh. Ale jistě jen někdo s tak horlivým ideologickým odhodláním by byl ochoten věnovat tolik

času a úsilí vyšetřování tohoto kontroverzního tématu a ignorovat nekonečná udání, která z toho vyplynula, včetně fyzických útoků sionistických partyzánů.

V každém případě se jeho dokumentace zdá být zcela neprodyšná a několik let po původním vydání své knihy vydal doprovodný svazek s názvem 51 Documents: Sionist Collaboration with the Nazis , který jednoduše poskytuje anglické překlady všech hrubých důkazů za jeho analytickým rámcem. , umožňující zúčastněným stranám přečíst si materiál a vyvodit vlastní závěry.

Brenner mimo jiné poskytuje značné důkazy o tom, že větší a poněkud mainstreamovější pravicová sionistická frakce později vedená budoucím izraelským premiérem Menachemem Beginem byla během třicátých let téměř bez výjimky považována za fašistické hnutí, a to i bez ohledu na její vřelý obdiv k Mussoliniho italské režim. V té době to nebylo tak temné tajemství, vzhledem k tomu, že jejich hlavní palestinské noviny přinášely pravidelný sloupek nejvyššího ideologického vůdce s názvem „Deník fašisty“. Během jedné z velkých mezinárodních sionistických konferencí vstoupil do sálu vůdce frakce Vladimir Jabotinský se svými hnědými stoupenci v plné vojenské formaci, vedl předsednictvo k zákazu nošení uniforem, aby se zabránilo nepokojům, a jeho frakce byla brzy politicky poražena. a nakonec vyloučen ze zastřešující sionistické organizace. Tento velký neúspěch byl z velké části způsoben rozšířeným nepřátelstvím, které skupina vzbudila poté, co byli dva její členové zatčeni britskou policií za nedávný atentát na Chaima Arlosoroffa, jednoho z nejvyšších sionistických představitelů se sídlem v Palestině.

Příklon pravicovějších sionistických frakcí k atentátům, terorismu a dalším formám v podstatě kriminálního chování byl vskutku pozoruhodný. Například v roce 1943 Shamir zorganizoval atentát na svého rivala z frakce , rok poté, co oba muži společně utekli z vězení za bankovní loupež, při níž byli zabití přihlížející, a tvrdil, že jednal, aby odvrátil plánovaný atentát na Davida. Ben-Gurion, nejvyšší sionistický vůdce a budoucí zakládající premiér Izraele. Shamir a jeho frakce určitě pokračovali v tomto druhu chování do 40. let 20. století, kdy úspěšně zavraždili lorda Moyna, britského ministra pro Blízký východ, a hraběte Folkeho Bernadotteho, mírového vyjednavče OSN, i když ve svých dalších pokusech zabít amerického prezidenta Harryho Trumana selhali , a britského ministra zahraničí Ernesta Bevina a jejich plány na atentát na Winstona Churchilla zřejmě nikdy nepřekročily fázi diskuse. Jeho skupina také propagovala použití teroristických automobilových bomb a dalších výbušných útoků proti nevinným civilním cílům, to vše dávno předtím, než Arabové nebo muslimové kdy napadlo použít podobnou taktiku ; a Beginova větší a „umírněnější“ sionistická frakce udělala v podstatě totéž. Vzhledem k tomuto pozadí bylo stěží překvapivé, že Shamir později sloužil jako ředitel atentátů v izraelském Mossadu v letech 1955-1965, takže pokud Mossad skutečně hrál hlavní roli při atentátu na prezidenta Johna F. Kennedyho , byl velmi pravděpodobně zapojen. .

Nacisticko-sionistické hospodářské partnerství 30. let 20. století

Na obálce brožovaného vydání Brennerovy knihy z roku 2014 je zobrazena pamětní medaile vyražená nacistickým Německem na znamení jeho sionistické aliance s Davidovou hvězdou na přední straně a svastikou na líci. Ale kupodivu tento symbolický medailon ve skutečnosti neměl absolutně žádnou souvislost s neúspěšnými pokusy Shamirovy malé frakce uspořádat nacistické vojenské spojení během druhé světové války.

Ačkoli Němci věnovali prosbám této menší organizace malou pozornost, mnohem větší a vlivnější mainstreamové sionistické hnutí Chaima Weizmanna a Davida Ben-Guriona bylo něco úplně jiného. A během většiny třicátých let vytvořili tito další sionisté důležité ekonomické partnerství s nacistickým Německem, založené na zjevné shodě zájmů. Koneckonců Hitler považoval jedno procento německé židovské populace za rušivý a potenciálně nebezpečný element, který chtěl pryč, a Blízký východ se jim zdál stejně dobrým cílem jako kterýkoli jiný. Mezitím měli sionisté velmi podobné cíle a vytvoření jejich nové národní vlasti v Palestině zjevně vyžadovalo jak židovské přistěhovalce, tak židovské finanční investice.

Poté, co byl v roce 1933 Hitler jmenován kancléřem, rozhořčení Židé po celém světě rychle zahájili ekonomický bojkot v naději, že srazí Německo na kolena, přičemž londýnský Daily Express slavně nesl titulky „Judea vyhlásuje válku Německu“. Židovský politický a ekonomický vliv byl tehdy stejně jako nyní velmi značný a v hlubinách Velké hospodářské krize potřebovalo zbídačené Německo exportovat nebo zemřít, takže rozsáhlý bojkot na velkých německých trzích

představoval potenciálně vážnou hrozbu. Ale přesně tato situace poskytla sionistickým skupinám vynikající příležitost nabídnout Němcům prostředek k prolomení tohoto obchodního embarga a požadovaly výhodné podmínky pro vývoz vysoce kvalitního německého vyrobeného zboží do Palestiny spolu s doprovodnými německými Židy. Jakmile se na sionistickém sjezdu v roce 1933 objevila zpráva o této významné *Ha'avaře neboli „dohodě o převodu“ s nacisty, mnoho Židů a sionistů bylo pobouřeno a vedlo to k různým rozkolům a sporům. Ale ekonomická dohoda byla příliš dobrá, než aby se jí dalo odolat, a šla kupředu a rychle rostla.*

Význam nacisticko-sionistického paktu pro izraelský establishment je těžké přeceňovat. Podle analýzy z roku 1974 v *Jewish Frontier* citované Brennerem pocházelo v letech 1933 až 1939 přes 60 % všech investic v židovské Palestině z nacistického Německa. Celosvětové zbídačení Velké hospodářské krize drasticky snížilo pokračující židovskou finanční podporu ze všech ostatních zdrojů a Brenner důvodně naznačuje, že bez Hitlerovy finanční podpory by rodící se židovská kolonie, tak malá a křehká, mohla během tohoto obtížného období snadno scvrknout a zemřít. .

Takový závěr vede k fascinujícím hypotézám. Když jsem tu a tam poprvé narazil na zmínky o *Ha'avarské dohodě* na webových stránkách, jeden z komentujících zmiňující problém napůl žertem naznačil, že kdyby Hitler vyhrál válku, určitě by mu byly postaveny sochy v celém Izraeli a on by být dnes Židy všude uznáván jako hrdinný vůdce pohanů, který sehrál ústřední roli při znovunastolení národní vlasti pro židovský lid v Palestině po téměř 2000 letech hořkého exilu.

Tento druh udivující kontrafaktuální možnosti není zdaleka tak úplně absurdní, jak by se mohlo zdát našim dnešním uším. Musíme uznat, že naše historické chápání reality je utvářeno médii a mediální orgány jsou ovládány vítězi velkých válek a jejich spojenci, přičemž nepohodlné detaily jsou často vyloučeny, aby nedošlo ke zmatení

veřejnosti. Je nepopíratelně pravda, že Hitler ve své knize *Mein Kampf* z roku 1924 psal o Židech nejrůznější nepřátelské a ošklivé věci, zejména o těch, kteří byli nedávnými přistěhovalci z východní Evropy, ale když jsem knihu četl na střední škole, byl jsem trochu s překvapením zjistil, že tyto protižidovské nálady se stěží zdály být ústředním bodem jeho textu. Kromě toho, jen před pár lety, mnohem významnější veřejná osobnost, jako je britský ministr Winston Churchill, zveřejnila pocity téměř stejně nepřátelské a odporné, zaměřené na monstrózní zločiny spáchané bolševickými Židy. V knize *Ezauovy slzy* Alberta Lindemanna jsem byl překvapen, když jsem zjistil, že autor slavné Balfourovy deklaráce, základu sionistického projektu, byl zjevně také značně nepřátelský vůči Židům, přičemž prvkem jeho motivace byla pravděpodobně jeho touha vyloučit je z Británie. .

Jakmile Hitler upevnil moc v Německu, rychle postavil mimo zákon všechny ostatní politické organizace pro německý lid, přičemž legálně povolena byla pouze nacistická strana a nacistické politické symboly. Ale pro německé Židy byla učiněna zvláštní výjimka a německé místní sionistické straně byl udělen úplný právní status, se sionistickými pochody, sionistickými uniformami a sionistickými vlajkami, všechny byly plně povoleny. Za Hitlera byla přísná cenzura všech německých publikací, ale týdeník sionistické noviny se volně prodával ve všech novinových stáncích a na rozích ulic. Zdálo se, že jasná představa je, že německá nacionálně socialistická strana je správným politickým domovem pro 99% německou většinu v zemi, zatímco sionistický nacionální socialismus bude plnit stejnou roli pro nepatrnou židovskou menšinu.

V roce 1934 pozvali sionističtí vůdci významného představitele SS, aby strávil šest měsíců návštěvou židovské osady v Palestině, a po jeho návratu byly jeho velmi příznivé dojmy z rostoucího sionistického podnikání publikovány jako masivní 12dílná série v knize Josepha Goebbela *Der Angriff*, vlajkový mediální orgán nacistické strany s popisným názvem „Nacista jde do Palestiny“. Ve své velmi rozzlobené

kritice židovsko bolševické činnosti z roku 1920 Churchill tvrdil, že sionismus byl uzavřen v nelítostném boji s bolševismem o duši evropského židovstva a pouze jeho vítězství by mohlo zajistit přátelské budoucí vztahy mezi Židy a nežidy. Na základě dostupných důkazů se zdálo, že Hitler a mnoho dalších nacistických vůdců došli v polovině 30. let k poněkud podobnému závěru.

Během té éry byly extrémně tvrdé nálady ohledně židovstva v diaspoře někdy nalezeny v poněkud překvapivých oblastech. Poté, co se v titulcích objevila kontroverze kolem Shamirových nacistických vazeb, Brennerův materiál se stal základem důležitého článku Edwarda Mortimera, dlouholetého odborníka na Blízký východ ze srpnových Times of London, a vydání knihy z roku 2014 obsahuje některé vybrané úryvky z Mortimerovy 11. února 1984 *Časopis* :

Kdo v březnu 1912 řekl berlínskému publiku, že „každá země může absorbovat jen omezený počet Židů, pokud nechce mít v žaludku poruchy. Německo už má příliš mnoho Židů“?

Ne, ne Adolf Hitler, ale Chaim Weizmann, pozdější prezident Světové sionistické organizace a později stále první prezident státu Izrael.

A kde byste mohli najít následující tvrzení, původně složené v roce 1917, ale znovu zveřejněné až v roce 1936: „Žid je karikatura normální, přirozené lidské bytosti, fyzicky i duchovně. Jako jednotlivec ve společnosti se bouří a odhazuje opratě společenské povinnosti, nezná řád ani disciplínu“?

Ne v *Der Sturmer* , ale v orgánu sionistické mládežnické organizace Hašomer Hatzair. Jak odhaluje výše citovaný výrok, sionismus sám povzbuzoval a využíval sebenenávisti v diaspoře. Vycházelo to z předpokladu, že antisemitismus byl nevyhnutelný a dokonce v jistém smyslu oprávněný, dokud byli Židé mimo území Izraele.

Je pravda, že jen krajní šílený okraj sionismu zašel tak daleko, že nabídl v roce 1941 vstoupit do války na straně Německa v naději, že ustaví „historický židovský stát na národním a totalitním základě a bude vázán smlouvou s Německá říše.“ Bohužel to byla skupina, ke které se současný izraelský premiér rozhodl připojit.

Velmi nepříjemnou pravdou je, že drsné charakteristiky židovství z diaspory, které se nacházejí na stránkách *Mein Kampf* , nebyly úplně odlišné od toho, co bylo vyjádřeno otci zakladateli sionismu a jeho

následujícími vůdci, takže spolupráce těchto dvou ideologických hnutí nebyla ve skutečnosti tak úplná. překvapující.

Nepohodlné pravdy však zůstávají nepříjemné. Mortimer strávil v *Times* devatenáct let , z nichž poslední tucet byl zahraničním specialistou a vedoucím spisovatelem o záležitostech Blízkého východu. Ale rok poté, co napsal tento článek obsahující tyto kontroverzní citace, jeho kariéra v těchto novinách skončila , což vedlo k neobvyklé mezeře v jeho historii zaměstnání a tento vývoj může, ale nemusí být čistě náhodný. Poměrně ironická byla také role Adolfa Eichmanna, jehož jméno se dnes pravděpodobně řadí k nejslavnějším půltuctu nacistů v historii, a to kvůli jeho poválečnému únosu izraelskými agenty v roce 1960, po němž následoval jeho veřejný soudní proces a poprava jako válka. - zločinec. Jak už to tak bývá, Eichmann byl ústřední nacistickou postavou v sionistické alianci, dokonce studoval hebrejštinu a během let své úzké spolupráce s nejvyššími sionistickými vůdci se zjevně stal něčím jako filosemitou.

Brenner je zajatcem své ideologie a přesvědčení a bez pochyby přijímá historické vyprávění, se kterým byl vychován. Zdá se, že mu nepřipadá nic divného na tom, že Eichmann byl koncem 30. let 20. století filozofickým partnerem židovských sionistů a pak se na počátku 40. let náhle proměnil v masového vraha evropských Židů, který ochotně páchá ty zruďné zločiny, za které se Izraelci ho později spravedlivě usmrtili.

To je jistě možné, ale opravdu by mě to zajímalo. Cyničtějšímu pozorovateli by mohla připadat velmi zvláštní náhoda, že první prominentní nacist, který se Izraelci tak snažili vystopovat a zabít, byl jejich nejbližší bývalý politický spojenec a spolupracovník. Po porážce Německa Eichmann uprchl do Argentiny a několik let tam v klidu žil, dokud se jeho jméno neobjevilo v oslavovaném sporu v polovině 50. let kolem jednoho z jeho předních sionistických partnerů, který tehdy žil v

Izraeli jako uznávaný vládní úředník, který byl odsuzován jako nacistický kolaborant nakonec po oslavném procesu rozhodl nevinně, ale později byl zavražděn bývalými členy Shamirovy frakce. Po této kontroverzi v Izraeli Eichmann údajně poskytl dlouhý osobní rozhovor nizozemskému nacistickému novináři, a přestože v té době nebyl zveřejněn, možná se zpráva o jeho existenci dostala do oběhu. Nový stát Izrael byl v té době jen pár let starý a velmi politicky a ekonomicky křehký, zoufale závislý na dobré vůli a podpoře Ameriky a židovských dárců po celém světě. Jejich pozoruhodná bývalá nacistická aliance byla hluboce potlačovaným tajemstvím, jehož veřejné zveřejnění mohlo mít naprosto katastrofální následky. Podle verze rozhovoru, která byla později publikována jako dvoudílný příběh v *Life Magazine*, se Eichmannovy výroky zdánlivě nedotýkaly smrtícího tématu nacisticko-sionistického partnerství 30. let. Ale izraelští vůdci se jistě museli vyděsit, že příště nebudou mít takové štěstí, takže můžeme spekulovat, že Eichmannovo odstranění se náhle stalo nejvyšší národní prioritou a že byl v roce 1960 vypátrán a zajat. Pravděpodobně byly použity tvrdé prostředky, aby přesvědčte ho, aby neprozradil žádné z těchto nebezpečných předválečných tajemství při jeho jeruzalémském procesu, a někdo by se mohl divit, že důvodem, proč byl chován v uzavřené skleněné budce, bylo zajistit, aby mohl být zvuk rychle přerušen, pokud by se začal zatoulat z domluveného scénáře. Všechny tyto analýzy jsou čistě spekulativní, ale Eichmannova role jako ústřední postavy nacisticko-sionistického partnerství 30. let je nepopiratelným historickým faktem. Jak si dokážeme představit, americký převážně proizraelský vydavatelský průmysl sotva dychtil sloužit jako veřejný kanál pro Brennerova šokující odhalení blízkého nacisticko-sionistického ekonomického partnerství, a zmiňuje, že jeho knižní agent jednotně dostával odmítnutí od každé firmy, kterou oslovil, založené na široké škále různých výmluv. Nakonec se mu však podařilo najít extrémně obskurního nakladatele v Británii, který byl ochotný se projektu ujmout,

a jeho kniha byla vydána v roce 1983 a zpočátku nezískala žádné recenze kromě několika drsných a povrchních výpovědí, i když se o něj zajímaly sovětské *Izvestije*. zjištění, dokud nezjistili, že je nenáviděným trockistou.

Jeho velký zlom nastal, když se Shamir náhle stal izraelským premiérem a přinesl své důkazy o bývalých nacistických vazbách do anglickojazyčného palestinského tisku, který je uvedl do všeobecného oběhu. Různí britští marxisté, včetně notoricky známého „Rudého Kena“ Livingstona z Londýna, pro něj zorganizovali přednáškové turné, a když skupina pravicových sionistických militantů zaútočila na jednu z událostí a způsobila mu zranění, příběh o rvačce upoutal pozornost mainstreamové noviny. Brzy poté se diskuse o Brennerových úžasných objevech objevila v *londýnských Timesech* a vstoupila do mezinárodních médií. Pravděpodobně někdy v tomto období vyšel článek *New York Times*, který mě původně zaujal.

Profesionálové v oblasti public relations jsou docela zruční v minimalizaci dopadu škodlivých odhalení a proizraelské organizace nemají o takové jedince nouzi. Těsně před vydáním své pozoruhodné knihy v roce 1983 Brenner náhle zjistil, že mladý prozionistický autor jménem Edwin Black zuřivě pracuje na podobném projektu, zřejmě podpořený dostatečnými finančními zdroji, které mu umožnily zaměstnávat armádu padesáti výzkumníků. dokončit svůj projekt v rekordním čase.

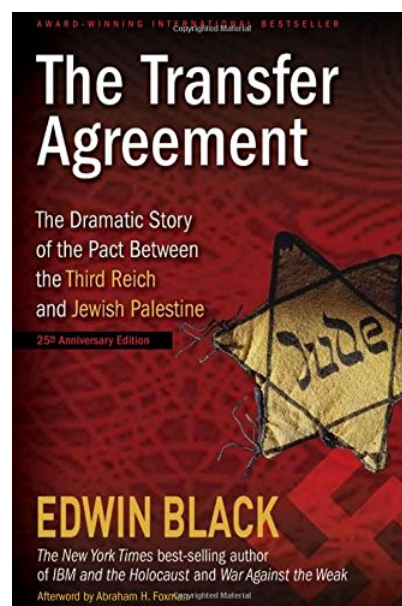
Vzhledem k tomu, že celé trapné téma nacisticko-sionistického partnerství bylo téměř pět desetiletí drženo mimo zraky veřejnosti, zdá se toto načasování jistě více než jen náhodné. Pravděpodobně se objevily informace o Brennerových četných neúspěšných snahách o zajištění hlavního vydavatele během roku 1982, stejně jako o jeho případném úspěchu při nalezení malého v Británii. Protože se nepodařilo zabránit zveřejnění takového výbušného materiálu, proizraelské skupiny se tiše rozhodly, že jejich další nejlepší možností je pokusit se převzít kontrolu nad tématem samy a umožnit odhalení

těch částí příběhu, které nebylo možné utajit, ale vyloučily předměty největšího nebezpečí. , a přitom vylíčit špinavou historii v tom nejlepším možném světle.

Blackova kniha *The Transfer Agreement* možná přišla o rok později než Brennerova, ale byla jednoznačně podpořena mnohem větší publicitou a zdroji. Byla vydána předním nakladatelstvím Macmillan, vyšla téměř dvakrát tak dlouho, než Brennerova krátká kniha, a nesl silnou podporu předních osobností z nebeské oblohy židovského aktivismu, včetně Centra Simona Weisenthala, Izraelského památníku holocaustu a Amerického židovského archivu. . V důsledku toho obdržela dlouhé, ne-li nutně příznivé recenze ve vlivných publikacích, jako je *The New Republic* a *Commentary* .

Ve vsí spravedlnosti bych měl zmínit, že v předmluvě ke své knize Black tvrdí, že jeho výzkumné úsilí bylo zcela odraženo téměř každým, koho oslovil, a v důsledku toho na projektu pracoval s osamělou intenzitou po mnoho let. To znamená, že téměř současné vydání těchto dvou knih bylo čistě způsobeno náhodou. Ale takový obrázek se stěží shoduje s jeho zářivými svědectvími od tolika prominentních židovských vůdců a osobně považuji Brennerovo tvrzení, že Blackovi pomáhalo padesát badatelů, za mnohem přesvědčivější.

Protože Black i Brenner popisovali stejnou základní realitu a spoléhali na mnoho stejných dokumentů, jsou příběhy, které vyprávějí, ve většině ohledů obecně podobné. Ale Black pečlivě vylučuje jakoukoli zmínku o nabídkách sionistické vojenské spolupráce s nacisty, nemluvě o opakovaných pokusech Shamirovy sionistické frakce oficiálně se připojit k mocnostem Osy po vypuknutí války, stejně jako o mnoha dalších podrobnostech obzvláště trapné povahy.

Za předpokladu, že Blackova kniha byla vydána z důvodů, které jsem navrhl, si myslím, že strategie proizraelských skupin z velké části uspěla, přičemž se zdálo, že jeho verze historie rychle vytlačila Brennerovu, snad s výjimkou silně levicových nebo antisionistických kruhů. Při vyhledávání každé kombinace názvu a autora má Blackova kniha osmkrát více návštěv a jeho prodejní pozice na Amazonu a počty recenzí jsou také vyšší zhruba o stejný faktor. Nejpozoruhodnější je, že ani články na Wikipedii o „Dohodě o převodu“ a „Dohodě Ha'avara“ neobsahují žádnou zmínku o Brennerově výzkumu, i když jeho kniha byla publikována dříve, byla mnohem širší a pouze on poskytl základní dokumentární důkazy. Jako osobní příklad současné situace jsem si nebyl vůbec vědom celé historie *Ha'avary*, dokud jsem před několika lety nenarazil na komentáře na webových stránkách zmiňující Blackovu knihu, které mě přivedly k jejímu zakoupení a přečtení. Ale i potom mi Brennerův daleko širší a výbušnější objem zůstal až donedávna naprosto neznámý.

Hitlerovi židovští vojáci

Jakmile začala druhá světová válka, toto nacisticko-sionistické partnerství ze zřejmých důvodů rychle zaniklo. Německo bylo nyní ve válce s Britským impériem a finanční převody do Brity řízené Palestiny již nebyly možné. Arabští Palestinci se navíc stali značně nepřátelskými vůči židovským přistěhovalcům, o kterých se oprávněně obávali, že by je mohli nakonec vysídlit, a jakmile byli Němci nuceni vybrat si mezi zachováním vztahu s relativně malým sionistickým hnutím, nebo získáním politických sympatií obrovského moře Blízkovýchodní Arabové a muslimové, jejich rozhodnutí bylo přirozené. Sionisté stáli před podobnou volbou, a zvláště poté, co válečná propaganda začala tak silně očerňovat německou a italskou vládu, jejich dlouhé předchozí partnerství nebylo něco, co chtěli, aby se všeobecně vědělo.

Přesně v tu samou chvíli se však náhle do popředí dostalo poněkud jiné a stejně dávno zapomenuté spojení mezi Židy a nacistickým Německem.

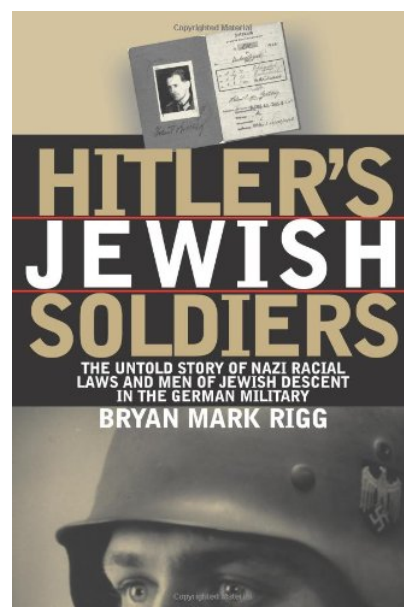
Jako většina lidí všude, průměrný Němec, ať už židovský nebo nežidovský, pravděpodobně nebyl tak politický, a přestože sionismu po léta přiznávalo v německé společnosti privilegované místo, není zcela jasné, kolik obyčejných německých Židů věnovalo velkou pozornost to. Desetitisíce lidí, kteří v tomto období emigrovali do Palestiny, byly pravděpodobně motivovány jak ekonomickými tlaky, tak ideologickým závazkem. Ale válka změnila věci jinak.

To platilo ještě více pro německou vládu.

Vypuknutí světové války proti mocné koalici britského a francouzského impéria, později rozšířené jak sovětským Ruskem, tak Spojenými státy, vyvolalo obrovské tlaky, které často dokázaly překonat ideologické skrupule. Před několika lety jsem objevil fascinující knihu z roku 2002 od Bryana Marka Rigga, *Hitler's Jewish Soldiers*, odborně pojatou přesně to, co název napovídá. Kvalitu této kontroverzní historické analýzy naznačují zářivé nápisy na bundách od mnoha akademických odborníků a mimořádně příznivé zacházení ze strany

významného učenice v *The American Historical Review*.

Je zřejmé, že nacistická ideologie se v drtivé většině soustředila na rasu a považovala rasovou čistotu za zásadní faktor národní soudržnosti. Jednotlivci s podstatným neněmeckým původem byli považováni se značným podezřením a tato obava byla značně zesílena, pokud tato příměs byla židovská. Ale ve vojenském boji proti nepřátelské koalici, která vlastní mnohonásobek německé populace a průmyslových zdrojů, by takové ideologické faktory mohly být překonány praktickými úvahami a Rigg přesvědčivě tvrdí, že asi 150

000 polovičních Židů nebo čtvrtinových Židů sloužilo v ozbrojených silách III. Reich, procento se pravděpodobně příliš neliší od jejich podílu na obecné populaci vojenského věku.

Německá dlouho integrovaná a asimilovaná židovská populace byla vždy neúměrně městská, zámožná a vzdělaná. V důsledku toho není zcela překvapivé, že velká část těchto částečně židovských vojáků, kteří sloužili Hitlerovi, byli ve skutečnosti bojoví důstojníci, nikoli pouze řadoví branci, a zahrnovali nejméně 15 položidovských generálů a admirálů a další. tucet čtvrtinových Židů zastávajících stejně vysoké hodnosti. Nejpozoruhodnějším příkladem byl polní maršál Erhard Milch, mocný zástupce velitele Hermanna Goeringa, který hrál tak důležitou operační roli při vytváření Luftwaffe. Milch měl jistě židovského otce a podle některých mnohem méně podložených tvrzení možná i židovskou matku, zatímco jeho sestra byla provdána za generála SS. Je pravda, že rasově elitní SS samotní měli obecně mnohem přísnější standardy předků, přičemž i stopa neárijského původu byla normálně považována za diskvalifikující jednotlivce z členství. Ale i zde byla situace někdy komplikovaná, protože se šířily zvěsti, že Reinhard Heydrich, druhá postava této velmi mocné organizace, má ve skutečnosti značné židovské předky. Rigg toto tvrzení prošetřuje, aniž by dospěl k nějakým jasným závěrům, i když se zdá, že si myslí, že nepřímé důkazy mohly být použity jinými vysoce postavenými nacistickými osobnostmi jako pákový prostředek nebo vydírání proti Heydrichovi, který stál jako jeden z nejvíce významné osobnosti Třetí říše.

Další ironií je, že většina z těchto jedinců sledovala svůj židovský původ od svého otce, a nikoli od matky, takže ačkoliv podle rabínského práva nebyli Židé, jejich příjmení často odráželo jejich částečně semitský původ, ačkoli v mnoha případech se nacistické úřady pokoušely pečlivě přehlížejte tuto do očí bijící situaci. Extrémním příkladem, na který upozornil akademický recenzent knihy, je skutečnost, že poloviční Žid nesoucí zřetelně neárijské jméno Werner

Goldberg měl ve skutečnosti jeho fotografii na předním místě v nacistických propagandistických novinách z roku 1939 s popisem, který jej popisoval jako „Ideální“. Německý voják."

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Autor provedl více než 400 osobních rozhovorů s přeživšími částečnými Židy a jejich příbuznými, které vykreslovaly velmi smíšený obraz obtíží, s nimiž se za nacistického režimu setkávali, a které se značně lišily v závislosti na konkrétních okolnostech a osobnostech těch, kteří vládli nad nimi. Jedním z důležitých zdrojů stížností bylo, že částečným Židům byla kvůli jejich postavení často odepírána vojenská vyznamenání nebo povýšení, která si právem vysloužili. Za zvláště příznivých podmínek však mohou být také právně překlasifikováni na „německou krev“, což oficiálně odstranilo jakoukoli poskvrnu na jejich postavení.

Zdá se, že i oficiální politika byla značně rozporuplná a kolísavá. Když se například Hitler někdy dostal k civilnímu ponižování, které se někdy dopouštělo plně židovských rodičů sloužících polovičnických Židů, považoval tuto situaci za neúnosnou a prohlásil, že buď takoví rodiče musí být plně chráněni před těmito pohoršeními, nebo všichni poloviční Židé musí být propuštěni, a nakonec v dubnu 1940 vydal dekret, který to druhé vyžadoval. Tento rozkaz však byl většinou ignorován mnoha veliteli nebo byl realizován prostřednictvím systému cti, který se téměř rovnal „neptej se, neříkej“, takže značná část polovičnických Židů zůstala v armádě, pokud si to přáli. A pak v červenci 1941 se Hitler poněkud obrátil a vydal nový dekret, který umožnil „hodným“ polovičnickým Židům, kteří byli propuštěni, vrátit se do armády jako důstojníci, a zároveň oznámil, že po válce budou všichni čtvrtinová Židé překlasifikováni jako plně „německou krev“ árijští občané.

Bylo řečeno, že poté, co byly vzneseny otázky o židovském původu některých jeho podřízených, Goering jednou rozzlobeně odpověděl: „Já rozhodnu, kdo je Žid! a zdá se, že tento postoj přiměřeně vystihuje určitou složitost a subjektivní povahu sociální situace.“

Je zajímavé, že mnozí z částečných Židů, se kterými Rigg hovořil, připomněli, že před Hitlerovým nástupem k moci sňatky jejich rodičů často vyvolávaly mnohem větší nepřátelství ze strany židovské spíše než nežidovské strany jejich rodin, což naznačuje, že i v silně Asimilované Německo, tradiční židovská tendence k etnické výlučnosti stále zůstávala silným faktorem v této komunitě.

Ačkoli část Židů v německé vojenské službě byla jistě vystavena různým formám špatného zacházení a diskriminace, možná bychom to měli porovnat s analogickou situací v naší vlastní armádě ve stejných letech, pokud jde o americké japonské nebo černé menšiny. Během této éry byly rasové smíšené sňatky ve velké části USA právně zakázány, takže smíšená rasová populace těchto skupin buď téměř neexistovala, nebo měla velmi odlišný původ. A když bylo Japoncům dovoleno opustit své válečné koncentrační tábory a narukovat do armády, byli zcela omezeni na segregované celojaponské jednotky, ale důstojníci byli většinou běloši. Mezitím byli černoši téměř úplně vyloučeni z bojové služby, i když někdy sloužili v přísně oddělených podpůrných rolích. Představa, že by Američan s nějakou znatelnou stopou afrického, japonského nebo potažmo čínského původu mohl sloužit jako generál nebo dokonce důstojník v americké armádě, a tím vykonávat velitelskou pravomoc nad bílými americkými jednotkami, by byla téměř nemyslitelná. Kontrast s praxí v Hitlerově vlastní armádě je zcela jiný, než čemu by Američané mohli naivně věřit.

Rasové zaměření tradičního judaismu

Tento paradox není zdaleka tak překvapivý, jak by se dalo předpokládat. Neekonomické rozdíly v evropských společnostech byly téměř vždy v souladu s náboženstvím, jazykem a kulturou, spíše než podle rasového původu, a společenskou tradici trvající více než tisíciletí nebylo možné snadno smést pouhým pultuctem let národního života. Socialistická ideologie. Během všech těch dřívějších staletí byl upřímně pokřtěný Žid, ať už v Německu nebo jinde, obvykle považován

za stejně dobrého křesťana jako kterýkoli jiný. Například Tomas de Torquemada, nejobávanější postava obávané španělské inkvizice, ve skutečnosti pocházel z rodiny židovských konvertitů.

Ještě širší rasové rozdíly byly stěží považovány za zásadní. Někteří z největších hrdinů konkrétních národních kultur, jako Rus Alexander Puškin a Francouz Alexandre Dumas, byli jednotlivci s významnými černými africkými předky, a to rozhodně nebylo považováno za žádný druh diskvalifikující vlastnosti.

Naproti tomu americká společnost byla od svého počátku vždy ostře rozdělena podle ras, přičemž jiné rozdíly obecně představovaly mnohem menší překážky pro smíšená manželství a sloučení. Viděl jsem široce rozšířená tvrzení, že když Třetí říše vymýšlela své norimberské zákony z roku 1935 omezující sňatky a jiná společenská uspořádání mezi Árijci, neárijci a částečnými Árijci, její experti čerpali z některých dlouholetých amerických právních zkušeností v podobných záležitostech, a to vypadá docela věrohodně. Podle tohoto nového nacistického statutu získala již existující smíšená manželství určitou právní ochranu, ale od nynějška se Židé a poloviční Židé mohli oženit pouze mezi sebou, zatímco čtvrtinová Židé si mohli vzít pouze běžné Árijce. Zjevným záměrem bylo absorbovat tuto druhou skupinu do většinové německé společnosti a zároveň izolovat silněji židovskou populaci.

Ironií je, že dnešní Izrael je jednou z mála zemí s podobným druhem striktně rasově založených kritérií pro status občanství a dalších privilegií, s imigrační politikou pouze pro Židy, která je nyní často vynucována testováním DNA a sňatky mezi Židy a nežidy. právně zakázáno. Před několika lety světová média přinesla také pozoruhodný příběh palestinského Araba odsouzeného do vězení za znásilnění, protože měl konsensuální sexuální styk s židovskou ženou tím, že se vydával za židovského spoluobčana.

Vzhledem k tomu, že ortodoxní judaismus je přísně matrilineární a kontroluje izraelské právo, mohou i Židé jiných odvětví zažít neočekávané potíže kvůli konfliktům mezi osobní etnickou identitou a oficiálním právním postavením. Drtivá většina bohatších a vlivnějších židovských rodin po celém světě nenásleduje ortodoxní náboženské tradice a v průběhu generací si často brali za manželky pohany. Nicméně, i kdyby tyto konvertovali k judaismu, jejich konverze jsou ortodoxním rabinátem považovány za neplatné a žádný z jejich výsledných potomků není považován za židovského. Pokud si tedy někteří členové těchto rodin později vypěstují hluboký závazek ke svému židovskému dědictví a přistěhují se do Izraele, jsou někdy pobouřeni, když zjistí, že jsou oficiálně klasifikováni jako „gojimové“ podle ortodoxního práva a je jim legálně zakázáno brát si Židy. Tyto hlavní politické spory pravidelně propukají a někdy se dostanou do mezinárodních médií .

Nyní se mi zdá, že jakýkoli americký úředník, který by navrhoval testy rasové DNA, aby rozhodl o přijetí nebo vyloučení potenciálních imigrantů, by měl velmi těžké setrvat ve funkci, přičemž útok pravděpodobně vedli židovští aktivisté organizací jako ADL. A totéž by jistě platilo pro každého státního zástupce nebo soudce, který poslal do vězení neblé za zločin „pasování“ za bílé, a tím se mu podařilo svést ženy z této druhé skupiny. Podobný osud by potkal zastávce takové politiky v Británii, Francii nebo většině dalších západních zemí, přičemž důležitou roli jistě hraje místní organizace typu ADL. Přesto v Izraeli takové stávající zákony pouze vyvolávají malé dočasné rozpaky, když se o nich mluví v mezinárodních médiích, a pak vždy zůstávají na svém místě poté, co rozruch utichne a bude zapomenut. Tyto druhy otázek jsou považovány za o něco málo důležitější než minulé válečné nacistické vazby izraelského premiéra po většinu 80. let.

Ale možná řešení tohoto záhadného rozdílu v reakci veřejnosti spočívá ve starém vtípku. Levicový důvtip kdysi tvrdil, že důvodem, proč Amerika nikdy neměla vojenský převrat, je to, že je jedinou zemí na světě, která

postrádá americkou ambasádu, která by takové aktivity organizovala. A na rozdíl od USA, Británie, Francie a mnoha dalších převážně bílých zemí nemá Izrael žádnou domácí židovskou aktivistickou organizaci, která by plnila mocnou roli ADL.

Během několika posledních let si mnoho vnějších pozorovatelů všimlo zdánlivě velmi zvláštní politické situace na Ukrajině. Tato nešťastná země má mocné militantní skupiny, jejichž veřejné symboly, deklarovaná ideologie a politický původ je neomylně označují za neonacisty. Přesto jsou všechny tyto násilné neonacistické prvky financovány a kontrolovány židovským oligarchou, který má dvojí izraelské občanství. Kromě toho, toto zvláštní spojení bylo porodní asistentkou a požehnáno některými předními americkými židovskými neoconskými osobnostmi, jako je Victoria Nuland, kteří úspěšně využili svého mediálního vlivu, aby udrželi tak výbušná fakta daleko od americké veřejnosti.

Blízký vztah mezi židovskými Izraelci a evropskými neonacisty se na první pohled zdá být tak groteskní a bizarní jako neshoda, jak si člověk dokáže představit, ale po nedávném přečtení Brennerovy fascinující knihy se můj pohled podstatně změnil. Ve skutečnosti hlavní rozdíl mezi tehdejší dobou a dneškem je v tom, že během třicátých let 20. století představovaly sionistické frakce velmi bezvýznamného mladšího partnera mocné Třetí říše, zatímco v současnosti jsou to nacisté, kteří zastávají roli horlivých podporovatelů impozantní síly mezinárodního sionismu, který nyní tak silně dominuje americkému politickému systému a jeho prostřednictvím i velké části světa.

Související čtení:

← Americká pravda: Povaha antisem...Americká Pravda: Popírání holocaustu →

Přihlaste se k odběru nových sloupců

• Kategorie: Historie, Ideologie • Štítky: Klasika, Americká média, Americká Pravda, HotNews, Izrael, Židé, Nacismus, Druhá světová válka, Sionismus

Americká série Pravda

- Život a odkaz generálporučíka Williama Odoma
8. září 2008 • 2 500 slov • 18 komentářů
- Americká Pravda: Měl Rambo pravdu?
25. května 2010 • 1 300 slov • 90 komentářů
- Vzestup Číny, pád Ameriky
17. dubna 2012 • 7 000 slov • 439 komentářů
- Čínský melamin a americký Viox: Srovnání
17. dubna 2012 • 1 800 slov • 70 komentářů
- Mýtus americké meritokracie
28. listopadu 2012 • 26 200 slov • 256 komentářů
- Naše americká Pravda
29. dubna 2013 • 4 500 slov • 161 komentářů
- Americká Pravda: Televize reality
6. května 2013 • 900 slov • 18 komentářů
- American Pravda: Barrels of Gunpowder and Sparks
May 17, 2013 • 1,200 Words • 4 Comments
- American Pravda: ZeroHedge
May 31, 2013 • 800 Words • 28 Comments
- American Pravda: "Liberal Bias"
June 5, 2013 • 1,200 Words • 14 Comments
- American Pravda: Who Shot Down Flight MH17 in Ukraine?
August 14, 2014 • 2,100 Words • 315 Comments
- John McCain: When "Tokyo Rose" Ran for President
March 9, 2015 • 4,200 Words • 268 Comments
- The Myth of American Meritocracy and Other Essays
March 4, 2016 • 1,800 Words • 28 Comments
- American Pravda: The Legacy of Sydney Schanberg
July 13, 2016 • 3,500 Words • 155 Comments
- American Pravda: Relying Upon Maoist Professors of Cultural Studies
July 18, 2016 • 1,900 Words • 66 Comments

- [American Pravda: Will There be a *Spotlight* Sequel to *The Killing Fields*?](#)
July 25, 2016 • 2,700 Words • 48 Comments
- [American Pravda: Mass Deaths and Morning Newspapers](#)
August 1, 2016 • 1,700 Words • 85 Comments
- [John McCain's "Tokyo Rose" Propaganda Broadcast---Now Found and Released!](#)
August 5, 2016 • 400 Words • 44 Comments
- [American Pravda: Did the US Plan a Nuclear First Strike Against Russia in the Early 1960s?](#)
August 15, 2016 • 2,500 Words • 228 Comments
- [American Pravda: Was General Patton Assassinated?](#)
August 22, 2016 • 2,400 Words • 526 Comments
- [American Pravda: Alexander Cockburn and the British Spies](#)
August 29, 2016 • 2,700 Words • 301 Comments
- [American Pravda: How the CIA Invented "Conspiracy Theories"](#)
September 5, 2016 • 2,600 Words • 495 Comments
- [American Pravda: The KKK and Mass Racial Killings](#)
September 19, 2016 • 3,200 Words • 555 Comments
- [American Pravda: The Destruction of TWA Flight 800](#)
September 26, 2016 • 2,800 Words • 400 Comments
- [American Pravda: Breaching the Media Barrier](#)
October 24, 2016 • 2,500 Words • 209 Comments
- [The Remarkable Historiography of David Irving](#)
June 4, 2018 • 1,700 Words • 595 Comments
- [American Pravda: When Stalin Almost Conquered Europe](#)
June 4, 2018 • 4,200 Words • 809 Comments
- [American Pravda: Our Great Purge of the 1940s](#)
June 11, 2018 • 5,500 Words • 275 Comments
- [American Pravda: The JFK Assassination, Part I - What Happened?](#)
June 18, 2018 • 4,800 Words • 1,257 Comments

- [American Pravda: The JFK Assassination, Part II – Who Did It?](#)
June 25, 2018 • 8,000 Words • 1,033 Comments
- [American Pravda: Our Deadly World of Post-War Politics](#)
July 2, 2018 • 5,700 Words • 330 Comments
- [American Pravda: Post-War France and Post-War Germany](#)
July 9, 2018 • 6,600 Words • 543 Comments
- [American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#)
July 16, 2018 • 7,800 Words • 1,661 Comments
- [American Pravda: The Bolshevik Revolution and Its Aftermath](#)
July 23, 2018 • 6,900 Words • 928 Comments
- [American Pravda: The Nature of Anti-Semitism](#)
July 30, 2018 • 5,500 Words • 673 Comments
- [American Pravda: Jews and Nazis](#)
August 6, 2018 • 6,900 Words • 624 Comments
- [American Pravda: Holocaust Denial](#)
August 27, 2018 • 17,600 Words • 2,327 Comments
- [American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories](#)
September 10, 2018 • 11,000 Words • 2,384 Comments
- [American Pravda: The ADL in American Society](#)
October 15, 2018 • 7,400 Words • 757 Comments
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words • 578 Comments
- [American Pravda: Amazon Book Censorship](#)
March 11, 2019 • 7,600 Words • 694 Comments
- [American Pravda: How Hitler Saved the Allies](#)
May 13, 2019 • 8,300 Words • 948 Comments
- [American Pravda: Secrets of Military Intelligence](#)
June 10, 2019 • 12,500 Words • 1,620 Comments
- [American Pravda: The Power of Organized Crime](#)
July 15, 2019 • 13,000 Words • 659 Comments

- [American Pravda: John McCain, Jeffrey Epstein, and Pizzagate](#)
July 29, 2019 • 6,400 Words • 938 Comments
- [American Pravda: Understanding World War II](#)
September 23, 2019 • 20,500 Words • 1,488 Comments
- [American Pravda: Mossad Assassinations](#)
January 27, 2020 • 27,300 Words • 1,084 Comments
- [American Pravda: Our Coronavirus Catastrophe as Biowarfare Blowback?](#)
April 21, 2020 • 7,400 Words • 1,638 Comments
- [American Pravda: Our Disputed Election](#)
January 14, 2021 • 2,000 Words • 632 Comments

Recently from Author

- [American Pravda: The Forgotten Anthrax Attacks](#)
- [NATO's Losing Proxy War in Ukraine](#)
- [American Pravda: Mutually-Assured Political Destruction](#)
- [Elon Musk and the True History of the ADL](#)
- [American Pravda: Remembering the 9/11 Truth Movement](#)

Related Pieces by Author

- [More Falsehoods of World War II](#)
- [American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#)
- [American Pravda: Mossad Assassinations](#)
- [Why Everything You Know About World War II Is Wrong](#)
- [American Pravda: Holocaust Denial](#)

Of Related Interest

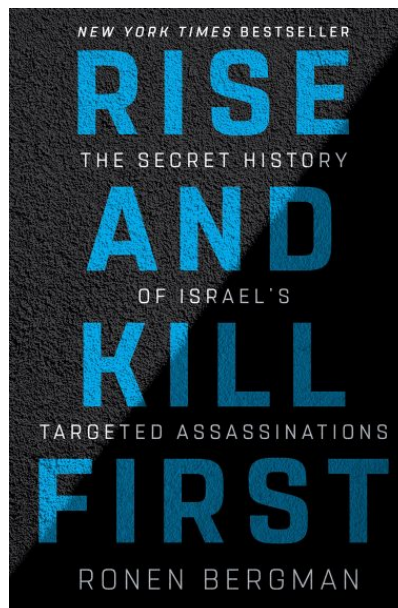

Ron Unz

American Pravda: Oddities of the Jewish Religion • 55m
The Surprising Elements of Talmudic Judaism

Ron Unz

American Pravda: Mossad Assassinations
The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?

Ron Unz

← American Pravda: The Nature of Anti-Sem...American Pravda: Holocaust Denial →

Všechny komentáře skryté • Zobrazit 624 komentářů • Odpovědět

Americká Pravda: Zvláštnosti židovského náboženství • 55m

Překvapivé prvky talmudského judaismu

Ron Unz

• 1,661 Comments

American Pravda: Mossad Assassinations

Atentát na JFK a útoky z 11. září?

Ron Unz

• 1,084 Comments

Americká Pravda: Židé a nacisté • 50m

Skrytá historie 30. a 40. let 20. století

Ron Unz

• 624 Comments

Americká Pravda: Popírání holocaustu • 2h8m

Analýza historie kontroverzního hnutí

Ron Unz

• 2,327 Comments

American Pravda: Pochopení druhé světové války • 2h31m

Utváření našeho moderního světa

Ron Unz

• 1,488 Comments

Mýtus americké meritokracie • 2h45m

Jsou přijímání elitních univerzit založeny na meritokracii a rozmanitosti, jak se tvrdí?

Ron Unz

• 256 Comments